

NOUVEAU –GERARD ALDERLIEFSTE

‘Ik houd van vrouwen met ballen: actie, pang, aanpakken !’

‘Bij de Alderliefsten zijn de vrouwen actiever dan de mannen’

‘Als het gaat om het zetten van een eerste stap, zie ik vooral vrouwenhanden in mijn leven’

Hij houdt van gedreven vrouwen. Vrouwen met pit, initiatief, durf, vrouwen, die altijd doorgaan. Als hij naar zijn eigen leven kijkt, ziet hij dat het vaak vrouwenhanden waren, die hem een zetje in de rug gaven bij het zetten van een eerste stap. Zo was het z'n toekomstige vrouw die hem na een concert op straat aansprak. En Liesbeth List legde voor hem het contact met Ramses Shaffy. Vrouwen met ballen, actie, pang, aanpakken! Daar houdt hij van. Zanger/arts Gerard Alderliefste (1964) over een aantal belangrijke vrouwen in zijn leven.

MOEDER ELLY HAAKMA- ‘Mijn moeders leven valt in twee delen uiteen, dat van het meisje uit een arm, groot gezin met zeven kinderen, dat niet mocht doorleren, maar al heel jong moest gaan werken en dat van de vrouw, die zichzelf via de moedermavo, havo, vwo en universiteit heeft opgewerkt tot wethouder. Tegelijkertijd was ze moeder van drie kinderen, die snel na elkaar geboren werden, waardoor ze jarenlang in de luiers en de babyhapjes zat. Een bewogen leven, met twee scheidingen en dat voor een zeer gelovige vrouw. Eigenlijk is ze pas in rustiger vaarwater gekomen met haar derde man, zij 75 en hij 77, terug in haar oude woonplaats Monnickendam, genietend van haar kleinkinderen en haar hobby's. Mijn vader, haar eerste man, leerde ze kennen toen ze op een reisbureau werkte, zij 19 jaar, hij 31, onderwijzer en reisleider. Ze ontmoetten elkaar op vakantie in de Zwitserse bergen. Er was een klik en ze trouwden heel snel. Ik denk dat ze erg opkeek tegen die oudere, hoog opgeleide man, met een goeie baan als schoolhoofd in een Fries dorpje. Ver weg van haar eigen familie werden daar, in Jubbega, drie zoons geboren. Later heeft ze wel eens gezegd dat ze veel te weinig tijd gehad heeft om van haar kleine kinderen te genieten, omdat ze eigenlijk altijd moe was. Na een paar jaar kreeg m'n vader een baan in IJmuiden en gingen we in Santpoort wonen, terug naar haar geboortestreek. En toen gebeurde er iets bijzonders, de kinderen werden groter, mijn moeder kreeg meer tijd voor zichzelf en ging weer studeren. Eerst de moedermavo. Ik zie m'n vader nog zitten om met haar Franse woordjes te oefenen. Na de mavo had ze de smaak te pakken en ging ze door, naar de HAVO, het VWO en toen naar de Vrije Universiteit in Amsterdam, waar ze politicologie ging studeren. Een echte inhaalrace. Ze kreeg interesse in de politiek en werd CDA-raadslid in IJmuiden. Op een dag riep ze ons, haar drie zoons, in de huiskamer bij elkaar en zei: 'Jongens, jullie zullen wel gemerkt hebben dat pappa en mamma vaker conflicten hebben, dus mamma gaat even apart slapen op zolder'. Een donderslag bij heldere hemel voor ons. Wij voelden toen wel aankomen dat het de verkeerde kant op ging. Vaak hoorde we ze 's nachts discussiëren. Ik herinner me dat m'n vader eens riep: "Maar ik wil praten", en dat m'n moeder antwoordde: "Nu is het te laat". Na een huwelijk van twintig jaar ging ze op kamers. Bij een hospita, in de buurt. Voor haar een sprong in het diepe, voor ons een ramp. Terugkijkend denk ik dat mijn vader de revolutie, die mijn moeder doormaakte, niet kon- of wilde- bijhouden. Mijn moeder was zielsblij

met de nieuwe wereld die er voor haar open ging. Eindelijk voelde ze zich voor vol aan gezien. Ik noem het nog altijd een tragedie, tot op de dag van vandaag. Vooral bij m'n vader zit nog veel oud zeer, ook al heeft hij al lang een nieuwe relatie. Als ze elkaar tegenkomen bij verjaardagen van de kleinkinderen of bij mijn huwelijk, geven ze elkaar koeltjes een hand, een kus zit er niet in. Volgens mij hebben ze indertijd niet alles uit de kast getrokken om hun huwelijk te redden, wat ik, nu ik zelf vader van drie kinderen ben, zeker zou doen. Maar ja, relatie-therapie was toen nog niet in zwang. Mijn moeder verliet het gezin dus, wat haar veel pijn moet hebben gedaan, ook omdat ze een zeer gelovige vrouw was en is en bij haar huwelijk eeuwige trouw beloofd had. Volgens mij is ze in die tijd licht suïcidaal geweest. Ik bleef bij mijn vader wonen, m'n twee oudere broers waren het huis al uit. Af en toe ging ik bij mijn moeder op bezoek, steeds met een bosje droogbloemen, waarschijnlijk om de boel een beetje op te vrolijken. "Dat hoeft niet elke keer hoor, jongen", zei mijn moeder. Via een contactadvertentie in Trouw is ze aan haar tweede man gekomen. Een man met een keurige baan bij Iglo, die wij dus direct kapitein Iglo noemden. Ik heb nog op hun bruiloft gezongen. Heel dubbel, want ik wilde helemaal niet dat ze met een andere man trouwde, maar als zoon zeg je niet 'nee' als je moeder zoiets vraagt. Zij was toen in Werkhoven gaan wonen en werd wethoudster in Bunnik. Dit huwelijk heeft elf jaar geduurd. Weer een scheiding. Als wij relatieproblemen hadden, zei ze later wel eens gekscherend: "Luister vooral naar je moeder, jongens, die is ervaringsdeskundige". Na haar tweede scheiding is ze naar Enkhuizen verhuisd, waar ze een prettig leven kreeg met allerlei hobby's: tuinieren, schilderen, zangles en fluitspelen in een damesgroepje, door ons 'het tuttenclubje' genoemd. Op een uitvoering van het koor van mijn oom heeft ze haar derde man ontmoet, een gepensioneerde tenor, met wie ze nu in alle rust en tevredenheid in Monnickendam woont. Een derde keer trouwen zit er niet in. Een paar keer per maand past ze op onze kinderen, waarvan ze erg geniet. Dan is ze een lieve zorgende oma. Ze is goed gezond en vitaal, dus ze rijdt met haar auto naar ons toe, in hartje Amsterdam. Eindelijk heeft ze vrede met mijn bestaan als muzikant, wat ze vroeger maar niks vond. Veel te onzeker en mijn moeder was juist altijd erg van de zekerheden. Ze had me toen liever huisarts zien worden, want daar heb je altijd een goeie boterham in, volgens haar. Nu ze ziet, dat ik me als muzikant ook best red, vindt ze het prima. Die sterk normatieve en bezorgde kant van haar, kan ze eindelijk wat loslaten'.

VROUW HANNEKE VERKERK – 'Wij hadden een pijsnelle klik, ruim acht jaar geleden. Na een concert van onze band liepen we elkaar op straat in Haarlem, tegen het lijf. Zij 32, ik 42 en net weer vrijgezel na een lange relatie van tien jaar. Zij sprak mij aan. Later vertelde ze dat ze tijdens het concert tegen haar vriendin had gezegd: "Als ik die kan vangen, zit ik gebakken". En dat gebeurde dus. Drie maanden later was ze zwanger en precies een jaar na onze eerste ontmoeting is onze zoon Sammie geboren. Heel snel allemaal. Wat ik toen gevoeld heb was de combinatie van plakpret en scheurangst, geluk vanwege de nieuwe relatie en verdriet om het aflopen van de voorgaande. Tussen ons zit het helemaal goed. Dat komt omdat wij het leven écht delen, de dagelijkse planning, het ouderschap- we hebben inmiddels drie kinderen-, de financiën en de huishouding. We hebben een gezamenlijk plan met ons leven. Ik werk anderhalve dag per week als arts in de verslavingszorg, wat ik per se wil blijven doen. Verder treed ik zo'n twee à drie keer per week op met mijn band Alderliefste. Hanneke is manager van een particulier kinderdagverblijf, waar ze drie en een halve dag per week werkt. Onze jongste Ella van twee zit op dat kinderdagverblijf, de twee zoons op school. Heel fijn aan Hanneke is, dat ze mij niet een bepaalde kant op duwt, ze laat me helemaal vrij, zowel in de muziek als in m'n werk als arts. Ze stimuleert me in alles wat ik doe. Zo ga ik volgend jaar ook solo optreden, in

een tour van drie en een halve maand met pianist Cor Bakker. Vindt ze prachtig. We hebben het er zelfs over dat ze een dag minder gaat werken om mijn manager te worden. Dat tekent wel hoe groot haar vertrouwen in mij is. Wat ik nooit van mezelf verwacht had, is hoe erg ik geniet van de wat gezapige degelijkheid van samen aan tafel, samen plannen en samen onze woonboot verbouwen, die nu lekker licht en wit geschilderd. Wég met het oude donkerbruin. Allemaal op initiatief van Hanneke, die ik graag volg. Ze is een heel gedreven, actieve, positieve, bedrijvige vrouw, zorgzaam, lief en humorvol. Waar ze wél eens last van heeft is piekeren, wat samenhangt met haar neiging tot perfectionisme. Ik herken dat wel, dat je 's nachts gaat liggen tobben over dingen, waar je op dat moment niks aan kunt doen. Daar kunnen we elkaar dus goed in ondersteunen. Zij is een vrouw, die mij een zetje in de rug geeft om nieuwe dingen te gaan doen. Alderliefste-mannen zijn over het algemeen minder actief dan de vrouwen in de familie, ze hebben vrouwenhanden nodig, die hen in de richting van nieuwe dingen duwen. Al met al ben ik ontzettend blij met onze ontmoeting die avond in Haarlem'.

PRINSES LAURENTIEN –'Ook een gedreven vrouw. Het is duidelijk dat ik iets heb met dat soort vrouwen. Ik ontmoette haar toen we speelden op een feestje van een vriend van haar man. We raakten aan de praat en ze vroeg toen of ik een liedje wilde schrijven voor een project van haar, waarin kinderen aan grote mensen vragen stellen over het milieu. Het zou moeten passen bij een kinderboek van haar Mr. Finney en de wereld op z'n kop. Mr. Finney is een fantasiefiguur die de wereld over reist en allemaal vragen stelt over dingen, die hij tegenkomt, zoals de vervuiling door plastic. Daar moest dus een bijpassend liedje bij. Dat is "Luistert daar iemand?" geworden. Als zij ontmoetingen had georganiseerd tussen kinderen en politici kwamen wij tussendoor dat liedje spelen. We hebben ook nog wel eens contact gehad over zaken als marketing, omdat zij communicatiewetenschappen heeft gestudeerd. Bij de presentatie van onze laatste cd, in oktober, kon ze er niet bij zijn, maar ze heeft toen wel een videoboodschap gestuurd. Aardig toch? Ik heb haar hoog zitten vanwege haar positiviteit en gedrevenheid, waarmee ze maatschappelijke thema's behandelt en mensen met hetzelfde gedachtegoed bij elkaar zoekt'.

COLLEGA'S MANUELA KEMP EN LIESBETH LIST –' Twee dames, die mijn muzikale pad hebben gekruist, de eerste als presentatrice van het t.v. programma Vrienden van Amstel Live, waarin we een keer of vier, vijf zijn opgetreden. Ze heeft ook wel eens meegezongen met onze band, bijvoorbeeld op een Shaffy-avond. Leuk mens, expressief, creatief, gaan-met-die-banaan, wat ik mooi vind om te zien. Een zeer professionele vrouw ook. Als we met elkaar optraden kwam ze, heel zorgzaam, met mapjes voor elk bandlid, waarin ze de liedteksten in een grote letter had uitgeprint. Hoefden we geen van allen onze leesbril op, want ijdelheid is ons niet vreemd. Tegenwoordig is ze vooral presentatrice van het vroege ochtendprogramma Wekker-Wakker op radio 5. Moet ze voor dag en dauw in Hilversum zijn vanuit haar woonplaats Amstelveen. Rijdt ze stoer op haar scooter heen. Een hartverwarmende vrouw. Aan Liesbeth List heb ik veel te danken, allereerst omdat ze ons als jurylid van het Concours de la Chanson in 2005 de tweede prijs heeft gegeven, maar nog meer omdat ze ons in contact heeft gebracht met Ramses Shaffy, met wie we tot kort voor z'n dood hebben opgetreden. Dan haalden we hem op uit het Sarphatihuys en zongen overal in het land. Liesbeth, die officieus afscheid heeft genomen van het podium, gaat toch nog steeds door. Vanwege dat heilige en gedreven doorgaan, heb ik haar heel hoog zitten. Wat ik ook in haar waardeer is dat ze ons, toen we eens bij haar thuis kwamen,

ongeschminkt ontving. Hoe ze toen in haar werkkamer met ons langs al die prachtige, sprankelende foto's uit haar carrière liep, even zuchtte over het verschil tussen toen en nu, maar daarna gewoon doorging. Dat heeft echt indruk op mij gemaakt.

ZANGERES FRIDA BOCCARA –'Ik heb haar helaas nooit live gehoord, maar wel op plaat en cd. En op i-Tunes en YouTube, waar ik vaak naar haar filmpjes met Franse chansons kijk. Op haar 56-ste aan een longinfectie overleden. Bij haar zie ik een verband tussen klassiek en chanson, tussen klassiek en licht. Kennelijk raakt mij dat, misschien omdat ik zelf ooit begonnen ben met klassiek gitaar en later ben overgestapt op pop. Een van haar mooiste liedjes, dat wij ook op ons repertoire hebben, is Les moulins de mon coeur. Als ik dat bekijk op YouTube zie ik een vrouw, die echt betekenis geeft aan de tekst die ze zingt'.

ZANGERES ELLEN TEN DAMME –'Fantastisch gek wijf, dat alles durft, voor wie niets te gek of te dol is. Afgezien van het zingen hebben we nog iets gemeen: zij woont net als wij, op een woonboot. Zij met een tamme kraai. Tweemaal heb ik met haar op het podium gestaan, een keer voor het eeuwfeest van de Jellinek-kliniek. Ik zou heel graag eens een nieuw lied met haar willen opnemen, een duet, dat we niet alleen samen schrijven, maar ook samen zingen. Zij in het Nederlands of Duits, waar ze heel goed in is, en ik in het Frans. Dat zou mooi zijn. Weer zo'n vrouw met ballen, iemand van actie, pang, aanpakken. Heerlijk'.

Wie is Gerard Alderliefste?

Gerard Jan Alderliefste (Jubbega, 1964) is arts en muzikant. Met zijn band Alderliefste, die sinds 1993 bestaat, speelt en zingt hij vooral Franse chansons. Tot nu toe verschenen drie albums : 'Je Maintiendrai' (2004), 'De Franse slag' (2008) en 'Trois' (2014). De band trad in de loop van de tijd op met o.a. Ramses Shaffy, Liesbeth List, Paul de Leeuw, Manuela Kemp, Ellen ten Damme en Cor Bakker. Naast muzikant is hij parttime verslavingsarts bij Brijder Verslavingszorg, waar hij vooral betrokken is bij de (na)zorg van aan cannabis en gamen verslaafde jongeren. Hij en zijn vrouw Hanneke hebben drie kinderen, van zeven, vijf en twee jaar. Ze wonen op een woonboot in de Amsterdamse Jordaan.

